

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 679/2013-26

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 13. novembra 2013 predbežne prerokoval sťažnosť Ing. J. K. – T., H., zastúpeného JUDr. B. M., H., vo veci namietaného porušenia jeho základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a súčasne práva na spravodlivý proces podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v konaní vedenom pod sp. zn. 7 Cdo 112/2012, 7 Cdo 113/2012 a jeho uznesením z 15. mája 2013, postupom Krajského súdu v Prešove v konaní vedenom pod sp. zn. 9 Co 7/2011 a jeho rozsudkom sp. zn. 9 Co 7/2011 z 21. júna 2011, ako aj uznesením sp. zn. 9 Co 76/2011 z 12. januára 2012 a postupom Okresného súdu Humenné v konaní vedenom pod sp. zn. 8 C 133/2007 a jeho rozsudkom zo 6. decembra 2010 a opravným uznesením z 18. augusta 2011 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť Ing. J. K. – T. H. o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 23. augusta 2013 doručená sťažnosť Ing. J. K. – T. H. (ďalej len „sťažovateľ“, v citáciách aj „žalobca“),

ktorou namieta porušenie svojho základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a súčasne práva na spravodlivý proces podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 7 Cdo 112/2012, 7 Cdo 113/2012 a jeho uznesením z 15. mája 2013, postupom Krajského súdu v Prešove (ďalej aj „krajský súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 9 Co 7/2011 a jeho rozsudkom č. k. 9 Co 7/2011-1035 z 21. júna 2011, ako aj uznesením č. k. 9 Co 76/2011-1142 z 12. januára 2012 a postupom Okresného súdu Humenné (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 8 C 133/2007 a jeho rozsudkom zo 6. decembra 2010 a opravným uznesením z 18. augusta 2011.

2. Zo sťažnosti a z k nej pripojených písomností vyplýva, že sťažovateľ bol žalobcom v súdnom spore „o určenie neplatnosti výpovede zmluvy“ konanom na okresnom súde pod sp. zn. 8 C 133/2007. Okresný súd rozsudkom zo 6. decembra 2010 žalobu zamietol. O odvolaní sťažovateľa rozhodol krajský súd rozsudkom č. k. 9 Co 7/2011-1035 z 21. júna 2011, ktorým potvrdil „rozsudok súdu prvého stupňa vo veci samej“, menil jeho výrok o náhrade trov konania a rozhodol, že vo veci konajúca sudkyňa nie je vylúčená z prejednávania a rozhodovania veci. Okresný súd uznesením z 18. augusta 2011 opravil svoj rozsudok zo 6. decembra 2010 v časti označenia žalovaného v záhlaví (z dôvodu zrejmej nesprávnosti v označení žalobcu v písomnom vyhotovení rozsudku). O odvolaní sťažovateľa rozhodol krajský súd uznesením č. k. 9 Co 76/2011-1142 z 12. januára 2012, ktorým potvrdil napadnuté uznesenie okresného súdu. Sťažovateľ dovolaním z 19. júla 2011 napadol rozsudok krajského súdu z 21. júna 2011 a ďalším dovolaním (z 20. februára 2012) uznesenie krajského súdu z 12. januára 2012. Najvyšší súd uznesením sp. zn. 7 Cdo 112/2012, 7 Cdo 113/2012 z 15. mája 2013 dovolania sťažovateľa odmietol a zastavil konanie o dovolaní v časti smerujúcej proti výroku rozsudku krajského súdu, ktorým rozhodol, že vo veci konajúca sudkyňa okresného súdu nie je vylúčená z prejednávania a rozhodovania tejto veci.

3. Sťažovateľ v sťažnosti v podstatnom uviedol: „... sťažovateľovi, ako žalobcovi a účastníkovi konania sa postupom Okresného súdu... v konaní sp. zn. 8 C 133/2007 odňala

možnosť konať pred súdom, nakoľko súd prvého stupňa nezabezpečil a nezadovážil sťažovateľom ako žalobcom označené dôkazy vyžiadanim od žalovaného...

... zo strany súdu prvého stupňa došlo k porušeniu zákona a k nesprávnemu a nespravodlivému rozhodnutiu vo veci samej. Nakoľko súd prvého stupňa nerozhodol na základe skutkového stavu zisteného z výsledkov vykonaného dokazovania a pri rozhodovaní náležité nevyhodnotil vykonané listinné dôkazy a výpovede svedkov...

Krajským súdom..., ako odvolacím súdom v konaní pod sp. zn. 9 Co 7/2011 a jeho rozsudkom zo dňa 21. júna 2011 boli porušené... uvedené základné ústavné práva sťažovateľa takto... odvolací súd Krajský súd... sa vôbec meritórne nevysporiadal s odvolaním žalobcu v jeho písomnom podaní... proti Rozsudku Okresného súdu... zo dňa 06. 12. 2010. A nakoľko tak odvolací súd... vôbec riadne a meritórne neodôvodnil toto svoje rozhodnutie, t. j. Rozsudok Krajského súdu... zo dňa 21. júna 2011, takže tento rozsudok odvolacieho súdu je nezrozumiteľný a nepreskúmateľný, teda svojvoľný a arbitrárny...

... rozsudok súdu prvého stupňa – Okresného súdu... zo dňa 06. 12. 2010 potvrdený rozsudkom Krajského súdu... zo dňa 21. júna 2011 nie je vecne nesprávny, ale je nesprávny z právneho hľadiska – pokiaľ ide o výklad právnej normy z dôvodu ústavne nekonformného výkladu ust. § 582, ods. 1) Obč. zák. v spojitosti s ust. § 1, ods. 2) Obch. zák... V danom prípade odvolací súd, ale aj súd prvého stupňa nerešpektoval platnú a účinnú právnu úpravu a rozhodol mimo jej rámca. Pochybenie konajúceho súdu je umocnené tým, že svoje rozhodnutie neoprel o žiadne zákonné ustanovenie, rozhodnutie nie je riadne a meritórne odôvodnené a skutočnosti v ňom uvedené sú nepravdivé. Navyše rozhodnutie súdu ignoruje i ustálenú súdnu prax a judikatúru a predstavuje značnú ľubovôľu v rozhodovaní konajúceho súdu...

... Krajským súdom... ako odvolacím súdom v konaní pod sp. zn. 9 Co 76/2011 a jeho uznesením zo dňa 12. januára 2012 boli porušené... uvedené základné ústavné práva sťažovateľa... Krajský súd... iba svojím uznesením... zo dňa 12. januára 2012 potvrdil Opravné uznesenie Okresného súdu... č. k. 8 C 133/2007-1095 zo dňa 18. 08. 2011, a to dokonca v rozpore so zákonom.

A nakoľko tak odvolací súd – Krajský súd... vôbec riadne a meritórne neodôvodnil toto svoje rozhodnutie, t. j. uznesenie Krajského súdu... zo dňa 12. januára 2012, takže toto

uznesenie odvolacieho súdu je nezrozumiteľné a nepreskúmateľné, teda svojvoľne a arbitrárne...

Nakoľko dovolací súd – Najvyšší súd... sa jednak vôbec meritórne nevysporiadal s dovolaním žalobcu v jeho písomnom podaní... zo dňa 19. 07. 2011 proti Rozsudku Krajského súdu... zo dňa 21. júna 2011 a jednak taktiež vôbec meritórne nevysporiadal s dovolaním žalobcu v jeho písomnom podaní... zo dňa 20. 02. 2012 proti Uzneseniu Krajského súdu... zo dňa 12. januára 2012 a tak svojvoľne a arbitrárne rozhodol. Podstata argumentácie sťažovateľa je sústredená na tvrdenie, že najvyšší súd neprípustným formalizmom pri skúmaní prípustnosti dovolania nenaplnil svoju ústavnú povinnosť poskytnúť sťažovateľovi svojím rozhodnutím súdnu ochranu (čl. 46 ods. 1 ústavy) a spravodlivé súdne konanie (čl. 6 ods. 1 dohovoru), čoho sa domáhal v dôsledku zjavného zlyhania prvostupňového súdu, ako aj odvolacieho súdu.“

4. Sťažovateľ tvrdí, že „že vyššie uvedenými rozhodnutiami všeobecných súdov bolo porušené – najmä právo sťažovateľa na spravodlivé súdne konanie a uplatnenie princípu rovnosti, na súdnu ochranu, na riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia a na ústavne konformný výklad právnej normy, ako aj bola mu odopretá spravodlivosť – teda bol porušený princíp zákazu denegatio iustitiae, – vyplývajúce z čl. 6 ods. 1 Dohovoru a čl. 46 ods. 1 Ústavy SR“.

5. Sťažovateľ navrhol, aby ústavný súd rozhodol týmto nálezom:

„1) Základné právo sťažovateľa... na súdnu ochranu a na spravodlivé súdne konanie vyplývajúce z čl. 6, ods. 1 Dohovoru... a čl. 46 ods. 1 Ústavy... rozsudkom Okresného súdu... sp. zn. 8 C 133/2007 zo dňa 06. 12. 2010, rozsudkom Krajského súdu... sp. zn. 9 Co 7/2011 zo dňa 21. júna 2011 a uznesením Krajského súdu... sp. zn. 7 Co 76/2011 zo dňa 12. januára 2012 ako aj Uznesením Najvyššieho súdu... sp. zn. 7 Cdo 112/2012 a 7 Cdo 113/2012 zo dňa 15. mája 2013 porušené bolo

– najmä právo sťažovateľa na spravodlivé súdne konanie a uplatnenie princípu rovnosti, na súdnu ochranu, na riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia a na ústavne konformný výklad právnej normy

– vyplývajúce z čl. 6 ods. 1 Dohovoru a čl. 46 ods. 1 Ústavy SR

2) *Uznesenie Najvyššieho súdu... sp. zn. 7 Cdo 112/2012 a 7 Cdo 113/2012 zo dňa 15. mája 2013 sa zrušuje.*

3) *Rozsudok Krajského súdu... sp. zn. 9 Co 7/2011-1035 zo dňa 21. júna 2011 sa zrušuje.*

4) *Uznesenie Krajského súdu... sp. zn. 9 Co 76/2011-1035 (podľa k sťažnosti pripojeného uznesenia krajského súdu je č. k. 9 Co 76/2011-1142, pozn.) zo dňa 12. januára 2012 sa zrušuje.*

5) *Rozsudok Okresného súdu... sp. zn. 8 C 133/2007 zo dňa 06. 12. 2010 v znení Opravného uznesenia Okresného súdu... sp. zn. 8 C 133/2007-1095 zo dňa 18. augusta 2011 zrušuje a vec sa vracia Okresnému súdu... na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.*

6) *Sťažovateľovi priznáva primerané finančné zadosťučinenie vo výške 6.000,- Eur...*

7) *Okresný súd..., Krajský súd... a Najvyšší súd... sú povinní spoločne a nerozdielne nahradiť trovy konania sťažovateľovi...“*

II.

6. Ústavný súd je podľa čl. 127 ods. 1 ústavy oprávnený konať o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

7. Ústavný súd každý návrh na začatie konania predbežne prerokuje podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa a zisťuje, či nie sú dôvody na odmietnutie návrhu podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

8. Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania návrhy, na ktorých

prerokovanie nemá právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

9. Podľa čl. 127 ústavy je systém ústavnej ochrany základných práv a slobôd rozdelený medzi všeobecné súdy a ústavný súd, pričom právomoc všeobecných súdov je ústavou založená primárne („... ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd“) a právomoc ústavného súdu len subsidiárne. Z toho vyplýva, že ústavný súd zásadne nemá právomoc rozhodovať o takých sťažnostiach, o ktorých je oprávnený podľa platných právnych predpisov rozhodovať iný (všeobecný) súd.

10. O zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti (návrhu) možno hovoriť vtedy, ak namietaným postupom orgánu štátu nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi namietaným rozhodnutím alebo iným označeným postupom orgánu štátu a základným právom alebo slobodou, ktorých porušenie sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať tú, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (napr. I. ÚS 66/98, III. ÚS 168/05, IV. ÚS 136/05, I. ÚS 453/2011).

11. Sťažovateľ v sťažnosti namietal porušenie práv (pozri body 1 a 5) rozsudkom okresného súdu sp. zn. 8 C 133/2007 zo 6. decembra 2010 v spojení s opravným uznesením z 18. augusta 2011 a konaním im predchádzajúcim.

12. Z obsahu sťažnosti (a k nej pripojených písomností) vyplýva, že sťažovateľ proti predmetným rozhodnutiam okresného súdu podal riadny opravný prostriedok – odvolanie, o ktorom rozhodol krajský súd rozsudkom č. k. 9 Co 7/2011-1035 z 21. júna 2011 a uznesením č. k. 9 Co 76/2011-1142 z 12. januára 2012. Ústavný súd preto nemá právomoc na konanie o tej časti sťažnosti, v ktorej sa namieta porušenie práv sťažovateľa predmetnými rozhodnutiami okresného súdu.

13. Ústavný súd konštatuje, že vzhľadom na princíp subsidiarity zakotvený v čl. 127 ods. 1 ústavy nebolo v jeho právomoci preskúmanie napadnutého rozsudku a uznesenia okresného súdu, pretože na základe podaných odvolaní patrilo do právomoci krajského súdu. Z uvedeného dôvodu sťažnosť v tejto jej časti odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde pre nedostatok právomoci na jej prerokovanie.

14. Proti rozsudku krajského súdu z 21. júna 2011 a jeho uzneseniu z 12. januára 2012 podal sťažovateľ dovolanie, ktoré najvyšší súd uznesením sp. zn. 7 Cdo 112/2012, 7 Cdo 113/2012 z 15. marca 2013 odmietol.

15. Sťažovateľ namietal tiež porušenie svojho základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru uznesením najvyššieho súdu z 15. mája 2013. Pokiaľ sťažovateľ namietal porušenie označených práv predmetným uznesením najvyššieho (dovolacieho) súdu, v sťažnosti vychádzal viac-menej z dôvodov, ktoré uviedol aj v podanom dovolaní.

16. V tejto súvislosti ústavný súd vzhľadom na svoju doterajšiu judikatúru považuje za potrebné uviesť, že otázka posúdenia, či sú alebo nie sú splnené podmienky na uskutočnenie dovolacieho konania, patrí do výlučnej právomoci dovolacieho súdu, t. j. najvyššieho súdu, a nie do právomoci ústavného súdu. Z rozdelenia súdnej moci v ústave medzi ústavný súd a všeobecné súdy (čl. 124 a čl. 142 ods. 1) vyplýva, že ústavný súd nie je alternatívou ani mimoriadnou opravnou inštanciou vo veciach patriacich do právomoci všeobecných súdov, ktorých sústavu završuje najvyšší súd (*mutatis mutandis* II. ÚS 1/95, II. ÚS 21/96). Zo subsidiárnej štruktúry systému ochrany ústavnosti ďalej vyplýva, že práve všeobecné súdy sú primárne zodpovedné za výklad a aplikáciu zákonov, ale aj za dodržiavanie práv a slobôd vyplývajúcich z ústavy alebo dohovoru (I. ÚS 4/00), preto právomoc ústavného súdu pri ochrane práva každého účastníka konania nastupuje až vtedy, ak nie je daná právomoc všeobecných súdov (m. m. II. ÚS 13/01), alebo všeobecné súdy neposkytnú ochranu označenému základnému právu sťažovateľa v súlade s ústavnoprocenými princípmi, ktoré upravujú výkon ich právomoci.

17. Právo na súdnu ochranu (ako aj právo na spravodlivé súdne konanie) sa v občianskoprávnom konaní účinne zaručuje len vtedy, ak sú splnené všetky procesné podmienky, za splnenia ktorých občianskoprávny súd môže konať a rozhodnúť o veci samej. Platí to pre všetky štádiá konania pred občianskoprávnym súdom vrátane dovolacieho konania. V dovolacom konaní procesné podmienky vo všeobecnosti upravujú ustanovenia § 236 a nasl. zákona č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej aj „OSP“). V rámci všeobecnej úpravy prípustnosti dovolania proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu z ustanovenia § 237 OSP výslovne vyplýva, že dovolanie je prípustné, len pokiaľ ide o prípady uvedené v písm. a) až g) tohto zákonného ustanovenia. Dovolanie je prípustné aj proti uzneseniu odvolacieho súdu v prípadoch uvedených v § 239 OSP. V posudzovanom prípade najvyšší súd dovolanie sťažovateľa *„podľa § 243b ods. 5 O. s. p. v spojení s ust. § 218 ods. 1 písm. c) O. s. p. odmietol“*.

18. Ústavný súd z tohto hľadiska (body 16 a 17) preskúmal predmetné rozhodnutie najvyššieho súdu sp. zn. 7 Cdo 112/2012, 7 Cdo 113/2012 z 15. mája 2013, ktorým tento súd dovolanie sťažovateľa proti rozsudku krajského súdu sp. zn. 9 Co 7/2011 z 21. júna 2011 a jeho uzneseniu sp. zn. 9 Co 76/2011 z 12. januára 2012 odmietol. Súčasne zastavil konanie o dovolaní v časti smerujúcej proti výroku rozsudku krajského súdu, ktorým rozhodol o nevyhlúčení namietanej sudkyne z prejednávania a rozhodovania tejto veci. Nezistil pritom žiadnu skutočnosť, ktorá by signalizovala svojvoľný postup tohto súdu nemajúci oporu v zákone. V odôvodnení svojho rozhodnutia najvyšší súd po uvedení priebehu a výsledku konania na okresnom súde a krajskom súde v podstatnom oboznámil odvoláciu argumentáciu sťažovateľa a stanovisko žalovanej k nej:

«Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) ako súd dovolací (§ 10a ods. 1 O. s. p.) po zistení, že dovolania podal včas účastník konania (§ 240 ods. 1 O. s. p.) zastúpený v súlade s § 241 ods. 1 O. s. p., bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 243a ods. 1 O. s. p.) skúmal, či dovolania smerujú proti rozhodnutiam, ktoré možno týmto opravným prostriedkom napadnúť. V zmysle § 236 ods. 1 O. s. p. možno totiž dovolaním napadnúť právoplatné rozhodnutie odvolacieho súdu, iba ak to zákon pripúšťa.

Výroková časť dovolaním napadnutého rozsudku obsahuje niekoľko výrokov: výrok potvrdzujúci prvostupňový rozsudok vo veci samej (vid' ďalej 1.), zmeňujúci výrok o trovách prvostupňového konania a výrok o trovách odvolacieho konania (vid' ďalej 2.) a výrok o nevyklúčení sudkyne (vid' ďalej 3.). Dovolateľ napadol tento rozsudok v celom rozsahu (t. j. všetky jeho výroky). Prípustnosť jeho dovolania posudzoval dovolací súd voči jednotlivým výrokom rozsudku samostatne.

1. Dovolanie žalobcu smeruje predovšetkým proti výroku rozsudku odvolacieho súdu, ktorým bol potvrdený prvostupňový rozsudok vo veci samej.

Dovolanie proti rozsudku je prípustné, ak je napadnutý rozsudok odvolacieho súdu, ktorým bol zmenený rozsudok súdu prvého stupňa vo veci samej (§ 238 ods. 1 O. s. p.). Dovolanie je prípustné aj proti rozsudku odvolacieho súdu, v ktorom sa odvolací súd odchýlil od právneho názoru dovolacieho súdu vysloveného v tejto veci (§ 238 ods. 2 O. s. p.).

Dovolanie je prípustné tiež proti rozsudku odvolacieho súdu, ktorým bol potvrdený rozsudok súdu prvého stupňa, ak odvolací súd vyslovil vo výroku svojho potvrdzujúceho rozsudku, že je dovolanie prípustné, pretože ide o rozhodnutie po právnej stránke zásadného významu, alebo ak ide o potvrdenie rozsudku súdu prvého stupňa, ktorým súd prvého stupňa vo výroku vyslovil neplatnosť zmluvnej podmienky podľa § 153 ods. 3 a 4 O. s. p. (§ 238 ods. 3 O. s. p.).

Prípustnosť tejto časti dovolania žalobcu z uvedených ustanovení Občianskeho súdneho poriadku nevyplýva – napadnutý nie je zmeňujúci rozsudok odvolacieho súdu (§ 238 ods. 1 O. s. p.), dovolací súd v tejto veci dosiaľ nezaujal záväzný právny názor (§ 238 ods. 2 O. s. p.) a napadnutým je potvrdzujúci rozsudok odvolacieho súdu, ktorý nevykazuje znaky rozsudku uvedeného v § 238 ods. 3 O. s. p.

So zreteľom na to by uvedená časť dovolania žalobcu bola procesné prípustná, len ak v konaní došlo k niektorej z procesných väd, ktoré sú taxatívne vymenované v § 237 O. s. p. O vadu uvedenú v tomto ustanovení ide vtedy, ak a/ sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b) ten, kto v konaní vystupoval ako účastník, nemal spôsobilosť byť účastníkom konania, c) účastník konania nemal procesnú spôsobilosť a nebol riadne zastúpený, d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e) sa nepodal návrh na začatie konania, hoci podľa zákona

bol potrebný, f) účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom, g) rozhodoval vylúčený sudca alebo bol súd nesprávne obsadený, ibaže namiesto samosudcu rozhodoval senát.

Treba uviesť, že z hľadiska § 237 O. s. p. sú právne významné len tie procesné nedostatky, ktoré vykazujú znaky procesných väd taxatívne vymenovaných v písmenách a) až g) tohto ustanovenia. Iné vady [§ 241 ods. 2 písm. b) O. s. p.], i keby k nim v konaní došlo a prípadne aj mali za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, ale ani samotné nesprávne právne posúdenie veci opierajúce sa o dovolací dôvod v zmysle § 241 ods. 2 písm. c) O. s. p. nezakladajú prípustnosť dovolania podľa tohto ustanovenia. Z hľadiska posúdenia existencie niektorej z procesných väd v zmysle § 237 O. s. p. ako dôvodu, ktorý zakladá prípustnosť dovolania proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, nie je pritom významný subjektívny názor účastníka, že v konaní došlo k takejto vade, ale len jednoznačné, všetky pochybnosti vylučujúce zistenie, že konanie je skutočne postihnuté niektorou z taxatívne vymenovaných väd.

Vady konania v zmysle § 237 písm. a), d) a e) O. s. p. v dovolaní namietané neboli a v dovolacom konaní ani nevyšli najavo. Prípustnosť tejto časti dovolania preto z uvedených ustanovení nemožno vyvodiť.

S prihliadnutím na obsah dovolania a v ňom vytýkané nesprávnosti v postupe súdov nižších stupňov sa dovolací súd osobitne zaoberal otázkou, či ten, kto v konaní vystupoval ako účastník, (ne)mal spôsobilosť byť účastníkom konania v zmysle § 237 písm. b) O. s. p., či účastník konania (ne)mal procesnú spôsobilosť a (ne)bol riadne zastúpený v zmysle § 237 písm. c) O. s. p., či dovolateľovi bola v konaní odňatá možnosť pred súdom konať v zmysle § 237 písm. f) O. s. p. a či (ne)došlo k procesnej vade v zmysle § 237 písm. g) O. s. p.

Dovolateľom namietaná vada podľa § 237 písm. b) a c) O. s. p. mala spočívať v tom, že v rozsudku súdu prvého stupňa nebola žalovaná označená v súlade s jej zápisom v obchodnom registri a to pokiaľ ide o celé jej obchodné meno, v ktorom na jeho konci chýbalo slovo „H.“ (keď správne označenie je „T., s. r. o. H.“). Uvedenú nesprávnosť nachádzajúcu sa v žalobe (č. l. 1 spisu) žalobca odstránil následným podaním, ktorým bol návrh na vydanie predbežného opatrenia (č. l. 24 spisu), kde bola žalovaná ako obchodná spoločnosť označená obchodným menom, sídlom a identifikačným číslom organizácie v súlade s jej zápisom v obchodnom registri (porovnaj Obchodný register Okresného súdu

Prešov...). Súd prvého stupňa po tejto oprave vykonanej žalobcom ďalej pokračoval v konaní s obchodnou spoločnosťou T., s. r. o. H.

Dovolací súd vo všeobecnosti poukazuje na to, že oprava obchodného mena žalovanej spoločnosti žalobcom bez ďalšieho nemá žiaden vplyv na prípustnosť dovolania podľa § 237 písm. b) a c) O. s. p. Ak súd prípadne i nesprávne uvedie obchodné meno účastníka konania zapísaného v obchodnom registri, nejedná sa o vadu konania v zmysle § 237 písm. b) a c) O. s. p. Nejde ani o vadu v zmysle § 237 písm. f) O. s. p., ak súd túto zrejmú nesprávnosť opraví prezumovaným postupom v zmysle § 164 ods. 1 O. s. p. (vydaním opravného uznesenia), prípadne ak v ďalšom priebehu konania pri vydaní iného rozhodnutia súd už správne označí účastníka konania (napr. v rozhodnutí vydanom v odvolacom konaní). Len nedostatok procesnej spôsobilosti účastníka konania (spôsobilosť vlastnými úkonmi nadobúdať procesné práva a povinnosti) bez riadneho zastúpenia je vadou, na ktorú dopadá § 237 písm. c) O. s. p. K vade takejto povahy v danom prípade nedošlo. Spôsobilosť byť účastníkom konania má ten, kto má spôsobilosť mať práva a povinnosti; inak len ten, komu ju zákon priznáva. V sporovom konaní zákon za účastníkov konania označuje žalobcu a žalovaného (§ 90 O. s. p.); žalobcom je ten, kto podal žalobu a žalovaným ten, koho žalobca v žalobe za žalovaného označil, a to bez ohľadu na to, či takto označený žalovaný je nositeľom hmotnoprávnej povinnosti (t. j. či mu svedčí hmotnoprávna vecná pasívna legitímácia). Spôsobilosti byť účastníkom zodpovedá spôsobilosť mať práva a povinnosti aj pre právnické osoby (§ 18 OZ). Právnické, osoby vznikajú dňom, ku ktorému sú zapísané do obchodného registra alebo do iného zákonom určeného registra, pokiaľ osobitný zákon neustanovuje ich vznik inak (§ 19 ods. 2 OZ). Vznikom právnická osoba nadobúda právnu subjektivitu i spôsobilosť byť účastníkom konania. Žalovaná ako obchodná spoločnosť bola do obchodného registra zapísaná 9. októbra 1997 a nebolo zistené, že by došlo k jej výmazu z tohto registra, preto má spôsobilosť na práva a povinnosti (právnu subjektivitu – t. j. spôsobilosť vlastnými právnymi úkonmi nadobúdať práva a povinnosti v plnom rozsahu) a preto je potrebné vychádzať zo stavu, že má aj spôsobilosť byť účastníčkou občianskeho súdneho konania (§ 19 O. s. p.). Z uvedených dôvodov konanie netrpí namietanou vadou podľa § 237 písm. b) a c) O. s. p.

Odňatím možnosti konať pred súdom [§ 237 písm. f) O. s. p.] sa rozumie procesné nesprávny postup súdu priečiaci sa zákonu alebo inému všeobecne záväznému právnomu predpisu, ktorý má za následok znemožnenie realizácie procesných oprávnení účastníka občianskeho súdneho konania.

Žalobca v súvislosti s namietaním, že došlo k procesnej vade tejto povahy, v dovolaní uviedol, že súd mu 1) nedoručil písomné vyjadrenie svedkyne Ing. M. S. z 24. júla 2009, vyjadrenie žalovanej z 21. januára 2011 a tak mu znemožnil sa k nim vyjadriť; 2) riadne neodôvodnil svoje rozhodnutie a nevysporiadal sa s vykonanými svedeckými výpoveďami preukazujúcimi, že výpadok signálu bol len pri nepriaznivých poveternostných podmienkach.

Podaním z 30. júna 2009 (č. l. 447 – 474 spisu) Ing. M. S. súdu predložila listiny a doplnila svoju výpoveď. Podaním z 21. januára 2011 sa žalovaná vyjadrila k odvolaniu žalobcu proti rozsudku súdu prvého stupňa (č. l. 1016 – 1020 spisu). Z obsahu spisu nevyplýva, že by tieto podania boli súdom doručené protistrane v spore. To však samo osebe nezakladá záver o opodstatnenosti dovolateľom namietanej vady.

Koncept spravodlivého súdneho konania v sebe implikuje právo na kontradiktórne konanie, podľa ktorého procesné strany musia dostať príležitosť, nielen predložiť všetky dôkazy potrebné na to, aby ich návrh uspel, ale aj zoznámiť sa so všetkými dôkazmi a pripomienkami, ktoré boli predložené (účastníkmi), alebo zabezpečené (súdom) s cieľom ovplyvniť rozhodnutie súdu a vyjadriť sa k nim (pozri Nideröst-Huber, citované vyššie, Milatová a ďalší proti Českej republike, č. 61811/00, ECHR 2005-V, Mareš proti Českej republike, č. 1414/03, 26. október 2006, Krčmár a ďalší proti Českej republike, č. 35376/97, 3. marec 2000, Vokoun proti Českej republike, rozsudok z 3. júla 2008, Hudáková a ďalší proti Slovenskej republike, č. 23083/05, rozsudok z 27. apríla 2010).

Z hľadiska sledovaných cieľov spravodlivého súdneho konania zabezpečujúceho právo účastníkov na rovnosť zbraní a kontradiktórne súdne konanie, nie je v predmetnom prípade procesným deficitom taký postup súdu, ak sa účastníkovi konania síce nedoručí písomné stanovisko protistrany, či iné podania, ak tieto nemali podstatný (rozhodujúci) vplyv pre konečné rozhodnutie súdu. Žalobca ani netvrdí, že práve uvedené podania a k nim pripojené listiny boli takého významu, na ktorých súdy založili svoje rozhodnutia. Z odôvodnenia potvrdzujúceho rozhodnutia vyplýva, že dôvodom zamietnutia žaloby

bol právny záver o tom, že platnosti predmetnej výpovede zo zmluvy v zmysle § 582 Občianskeho zákonníka nebráni, ak táto bola daná bez uvedenia dôvodu. V danom prípade medzi nedoručenými podaniami a dôvodmi rozhodnutia dovolací súd nenachádza takú relevanciu, ktorá by odôvodňovala záver o odňatí možnosti žalobcu konať pred súdom.

Dovolateľ tiež tvrdí, že rozhodnutia súdov nižších stupňov nie sú riadne odôvodnené, uvádza, že súdy v nich nevyhodnotili jednotlivé svedecké výpovede (§ 157 ods. 2 O. s. p.).

K tomu je potrebné uviesť, že na posúdenie prípustnosti dovolania – aj z aspektov § 237 písm. f) O. s. p. – je zásadne príslušný dovolací súd (viď IV. ÚS 238/07). Dovolací súd dospel k záveru, že rozsudok súdu prvého stupňa v spojení s potvrdzujúcim rozsudkom odvolacieho súdu v zmysle § 219 ods. 1 O. s. p. spĺňa kritériá pre odôvodňovanie rozhodnutí v zmysle § 157 ods. 2 O. s. p. (§ 219 ods. 1, 2 O. s. p.) a preto tieto (ako celok) nemožno považovať za nepreskúmateľné, neodôvodnené, či zjavne arbitrárne (svojvoľné). Odôvodnenie rozsudkov zodpovedá základnej (formálnej) štruktúre odôvodnenia rozhodnutia, čo platí tak pre rozsudok súdu prvého stupňa (§ 157 ods. 2 O. s. p.), ako aj pre rozsudok odvolacieho súdu v zmysle (§ 219 ods. 1 O. s. p.). Súslednosti jednotlivých častí odôvodnení a ich obsahové (materiálne) náplne, zakladajú v súhrne ich zrozumiteľnosť i všeobecnú interpretačnú presvedčivosť, tým však nie je zodpovedaná (ani inak dotknutá) otázka správnosti právneho posúdenia veci konajúcimi súdmi.

Súdy oboch stupňov jasne a dostatočne vysvetlili právne dôvody, pre ktoré žalobu zamietli. Vysvetlili tiež to, akými právnymi úvahami sa riadili, pokiaľ považovali za platnú výpoveď z predmetnej zmluvy. Podľa názoru dovolacieho súdu dostatočne konkrétne, určité, zrozumiteľné a vyčerpávajúce sú dôvody odvolacieho súdu, ktorými zdôvodnil potvrdzujúce rozhodnutie. Za tohto stavu nemožno dovolateľovi prisvedčiť, že konanie je zaťažené vadou v zmysle § 237 písm. f) O. s. p.

Pokiaľ dovolateľ z obsahového hľadiska namieta, že v konaní na súdoch nižších stupňov došlo k procesnej vade uvedenej v § 241 ods. 2 písm. b) O. s. p., dovolací súd uvádza, že tzv. iná (než v § 237 O. s. p. uvedená) procesná vada konania je relevantný dovolací dôvod, prípustnosť dovolania ale nezakladá.

K námietke, že napadnutý rozsudok spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci [§ 241 ods. 2 písm. c) O. s. p.], dovolací súd uvádza, že právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a na zistený skutkový stav

aplikuje konkrétnu právnu normu. Nesprávne právne posúdenie veci je síce relevantný dovolací dôvod v tom zmysle, že ho možno uplatniť v procesné prípustnom dovolaní, samo nesprávne právne posúdenie veci ale prípustnosť dovolania nezakladá (vid' aj R 43/2003 a R 54/2012). Nejde totiž o vadu konania vymenovanú v § 237 O. s. p., ani znak (atribút, stránku) rozhodnutia, ktorý by bol uvedený v § 238 O. s. p. ako zakladajúci prípustnosť dovolania. Keďže žalobcom bol tento dovolací dôvod uplatnený v dovolaní, ktoré nie je procesné prípustné, nemohol dovolací súd podrobiť napadnutý rozsudok posúdeniu z hľadiska správnosti v ňom zaujatých právnych záverov.

Žalobca v dovolaní namietal, že v konaní došlo k závažnej procesnej vade v zmysle § 237 písm. g) O. s. p., pretože vo veci pred súdom prvého stupňa rozhodovala vylúčená sudkyňa pre priateľský vzťah medzi sudkyňou a právnou zástupkyňou žalovanej.

Treba dodať, že v § 237 písm. g) O. s. p. sú uvedené dva rovnocenné dôvody, ktoré aj samostatne vedú k procesnej vade významnej podľa tohto ustanovenia. Týmito dôvodmi sú: a) rozhodovanie vylúčeným sudcom, b) rozhodovanie súdom nesprávne obsadeným. V danom prípade ale spis nedáva žiadny podklad pre záver, že v konaní došlo k namietanej procesnej vade – vec prejednali a rozhodli miestne a vecne príslušné sudy sudcami určenými rozvrhmi práce súdov, ktorých vylúčenie z prejednávania a rozhodovania nemožno vyvodiť zo žiadnej súčasti spisu a to ani pokiaľ ide o žalobcom tvrdený priateľský vzťah medzi sudkyňou prejednávajúcou vec na súde prvého stupňa a právnou zástupkyňou žalovanej.

Z dôvodov uvedených, vyššie dospel dovolací súd k záveru, že dovolanie žalobcu v časti smerujúcej proti výroku rozsudku odvolacieho súdu, ktorým bol potvrdený prvostupňový rozsudok vo veci samej, nie je procesné prípustné.»

Dovolanie sťažovateľa, ktoré smerovalo proti výroku odvolacieho súdu, ktorým bolo rozhodnuté o trovách konania (prvostupňového a aj odvolacieho), najvyšší súd v tejto časti ako procesne neprípustné odmietol (§ 239 ods. 3 OSP). Konanie o dovolaní smerujúcom proti výroku o nevyhlúčení sudkyne súdu prvého stupňa z prejednávania rozhodnutia tejto veci najvyšší súd zastavil (§ 104 ods. 1 OSP v spojení s § 243c OSP).

Sťažovateľ podal dovolanie aj proti uzneseniu odvolacieho súdu, ktorým bolo potvrdené opravné uznesenie súdu prvého stupňa (uznesenie Krajského súdu v Prešove sp. zn. 9 Co 76/2011 z 12. januára 2012). Odmietnutie dovolania v tejto jeho časti najvyšší súd odôvodnil takto:

„Dovolanie je prípustné proti uzneseniu odvolacieho súdu, ak a) odvolací súd zmenil uznesenie súdu prvého stupňa, b) odvolací súd rozhodoval vo veci postúpenia návrhu Súdnemu dvoru Európskych spoločností [§ 109 ods. 1 písm. c)] na zaujatie stanoviska (§ 239 ods. 1 O. s. p.). Podľa § 239 ods. 2 O. s. p. dovolanie je prípustné tiež proti uzneseniu odvolacieho súdu, ktorým bolo potvrdené uznesenie súdu prvého stupňa, ak a) odvolací súd vyslovil vo svojom potvrdzujúcom uznesení, že je dovolanie prípustné, pretože ide o rozhodnutie po právnej stránke zásadného významu, b) ide o uznesenie o návrhu na zastavenie výkonu rozhodnutia na podklade cudzozemského rozhodnutia, c) ide o uznesenie o uznaní (neuznaní) cudzieho rozhodnutia alebo o jeho vyhlásení za vykonateľné (nevykonateľné) na území Slovenskej republiky...

... zrozumiteľné a vyčerpávajúce sú dôvody odvolacieho súdu, ktorými zdôvodnil potvrdzujúce rozhodnutie. Za tohto stavu nemožno dovolateľovi prisvedčiť, že konanie je zaťažené vadou v zmysle § 237 písm. f) O. s. p.

Pokiaľ dovolateľ z obsahového hľadiska namieta, že v konaní na súdoch nižších stupňov došlo k procesnej vade uvedenej v § 241 ods. 2 písm. b) O. s. p., dovolací súd uvádza, že tzv. iná (než v § 237 O. s. p. uvedená) procesná vada konania je relevantný dovolací dôvod, prípustnosť dovolania ale nezakladá.

K námietke, že napadnutý rozsudok spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci [§ 241 ods. 2 písm. c) O. s. p.], dovolací súd uvádza, že právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a na zistený skutkový stav aplikuje konkrétnu právnu normu. Nesprávne právne posúdenie veci je síce relevantný dovolací dôvod v tom zmysle, že ho možno uplatniť v procesne prípustnom dovolaní, samo nesprávne právne posúdenie veci ale prípustnosť dovolania nezakladá (viď aj R 43/2003 a R 54/2012). Nejde totiž o vadu konania vymenovanú v § 237 O. s. p., ani znak (atribút, stránku) rozhodnutia, ktorý by bol uvedený v § 238 O. s. p. ako zakladajúci prípustnosť dovolania. Keďže žalobcom bol tento dovolací dôvod uplatnený v dovolaní, ktoré nie je

procesné prípustné, nemohol dovolací súd podrobiť napadnutý rozsudok posúdeniu z hľadiska správnosti v ňom zaujatých právnych záverov.

Žalobca v dovolaní namietal, že v konaní došlo k závažnej procesnej vade v zmysle § 237 písm. g) O. s. p., pretože vo veci pred súdom prvého stupňa rozhodovala vylúčená sudkyňa pre priateľský vzťah medzi sudkyňou a právnou zástupkyňou žalovanej.

Treba dodať, že v § 237 písm. g) O. s. p. sú uvedené dva rovnocenné dôvody, ktoré aj samostatne vedú k procesnej vade významnej podľa tohto ustanovenia. Týmito dôvodmi sú: a) rozhodovanie vylúčeným sudcom, b) rozhodovanie súdom nesprávne obsadeným. V danom prípade ale spis nedáva žiadny podklad pre záver, že v konaní došlo k namietanej procesnej vade – vec prejednali a rozhodli miestne a vecne príslušné sudy sudcami určenými rozvrhmi práce súdov, ktorých vylúčenie z prejednávania a rozhodovania nemožno vyvodiť zo žiadnej súčasti spisu a to ani pokiaľ ide o žalobcom tvrdený priateľský vzťah medzi sudkyňou prejednávajúcou vec na súde prvého stupňa a právnou zástupkyňou žalovanej...

Napadnuté uznesenie odvolacieho súdu nevykazuje znaky vyššie uvedených uznesení, preto dovolanie podľa § 239 O. s. p. nie je prípustné.

Vzhľadom na zákonnú povinnosť skúmať, či napadnuté rozhodnutie nebolo vydané v konaní postihnutom niektorou z procesných vád uvedených v § 237 O. s. p. (§ 242 ods. 1 O. s. p.), zaoberal sa dovolací súd otázkou, či konanie netrpí niektorou z nich. V zmysle § 237 O. s. p. je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu, ak a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b) ten, kto v konaní vystupoval ako účastník, nemal spôsobilosť byť účastníkom konania, c) účastník konania nemal procesnú spôsobilosť a nebol riadne zastúpený, d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e) sa nepodal návrh na začatie konania, hoci podľa zákona bol potrebný, f) účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom, g) rozhodoval vylúčený sudca alebo bol súd nesprávne obsadený, ibaže namiesto samosudcu rozhodoval senát.

Vady konania v zmysle § 237 písm. a) až g) O. s. p. dovolací súd pre túto časť konania nezistil.

Dovolací súd poznamenáva, že pokiaľ žalobca v dovolaní nenapáda postup súdov, ktorý by sa vzťahoval k napadnutému uzneseniu, z objektívneho hľadiska nemôže dovolateľ

predpokladať, že jeho argumentácia bude dovolacím súdom zohľadnená. Pokiaľ dovolateľ odvolaciemu súdu vyčítal, že bez návrhu opravil v záhlaví rozsudku označenie žalovanej, je zrejmé, že dovolanie v tejto časti nesmeruje proti rozhodnutiu (uzneseniu), ktoré žalobca týmto dovolaním napáda. Dovolací na tomto mieste odkazuje na bod 1) odôvodnenia tohto rozhodnutia (viď vyššie), v ktorom vysvetľuje, prečo postup odvolacieho súdu pri správnom označení žalovanej v rozsudku nepovažoval za vadu konania v zmysle § 237 písm. f) O. s. p. Dovolateľ sa mýli, ak nerozlišuje medzi nesprávnosťou pri označení účastníka konania a jeho vecnou (hmotnoprávnou) legitimitáciou. Ak dovolateľ poukazuje na účinky, ktoré sú spojené s vydaním opravného uznesenia vo vzťahu k možnosti použitia riadnych opravných prostriedkov k tomu dovolací súd uvádza, že je len na žalobcovi, či využije (resp. využil) možnosť podať riadny opravný prostriedok, o ktorom rozhoduje odvolací súd. Dovolaciemu súdu je daná možnosť preskúmať len právoplatné rozhodnutia odvolacieho súdu (§ 236 ods. 1 O. s. p.).

K argumentom žalobcu pri vymedzení dovolacieho dôvodu v zmysle § 237 písm. g) O. s. p. dovolací súd odkazuje na bod 1/ odôvodnenia tohto rozhodnutia (viď vyššie), v ktorom vysvetľuje dôvody, pre ktoré konanie nie je zaťažené ani vadou konania v zmysle § 237 písm. g) O. s. p.

Pre úplnosť dovolací súd uvádza, že v odôvodnení svojho rozhodnutia prvostupňový súd zrozumiteľným spôsobom uviedol dôvody, pre ktoré vydal opravné uznesenie a odvolací súd uviedol konkrétne dôvody, pre ktoré rozhodnutie súdu prvého stupňa potvrdil (aj so zreteľom na obsah odvolania žalobcu). Ich rozhodnutia nemožno považovať za svojvoľné, zjavne neodôvodnené, resp. ústavne nekonformné, pretože súdy sa pri výklade a aplikácii zákonných predpisov neodchýlili od znenia príslušných ustanovení a nepopreli ich účel a význam.

K prípadne uplatneným dovolacím dôvodom v zmysle § 241 ods. 2 písm. b) a c) O. s. p., ktoré žalobca mienil uplatniť proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým bolo potvrdené opravné uznesenie vydané súdom prvého stupňa je potrebné zopakovať, že na tzv. inú vadu konania a nesprávne právne posúdenie veci môže dovolací súd prihliadať, len v prípade procesné prípustného dovolania, čo však ale nie je tento prípad.

V danom prípade prípustnosť dovolania nemožno vyvodiť z ustanovenia § 239 O. s. p., ani z ustanovenia § 237 O. s. p. Najvyšší súd Slovenskej republiky preto dovolanie

žalobcu odmietol podľa § 243b ods. 5 O. s. p. v spojení s § 218 ods. 1 písm. c) O. s. p. ako smerujúce proti rozhodnutiu, proti ktorému nie je dovolanie prípustné.“

19. Podľa názoru ústavného súdu takto koncipované uznesenie najvyššieho súdu je určité a zrozumiteľné, bez vnútorných rozporov a zaujíma stanovisko k podstate dôvodov uvedených v dovolaní. Podľa názoru ústavného súdu takého rozhodnutie nie je neodôvodnené alebo arbitrárne, a preto nie je z ústavného hľadiska neospravedliteľné a neudržateľné, čo by malo za následok porušenie základného práva alebo slobody (podobne aj IV. ÚS 43/04) sťažovateľa. V zmysle svojej judikatúry považuje ústavný súd za protiústavné a arbitrárne tie rozhodnutia, ktorých odôvodnenie je úplne odchylné od veci samej alebo aj extrémne nelogické so zreteľom na preukázané skutkové a právne skutočnosti (IV. ÚS 150/03, I. ÚS 301/06).

20. Ústavný súd pri preskúmaní uznesenia najvyššieho súdu dospel k záveru, že najvyšší súd sa primerane vysporiadal s argumentáciou sťažovateľa, správne ustálil skutkový stav veci a relevantné zákonné ustanovenia aplikoval spôsobom, ktorý neodporuje ich zneniu, účelu ani označeným článkom ústavy. Nezistil žiadne skutočnosti, na základe ktorých by bolo možné toto rozhodnutie označiť za nezlučiteľné s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou ustanovenými princípmi súdneho rozhodovania (čl. 144 ods. 1 ústavy).

21. O svojvôli pri výklade alebo aplikácii zákonného predpisu všeobecným súdom by bolo možné uvažovať vtedy, ak by sa jeho názor natoľko odchyľil od znenia príslušných ustanovení, že by zásadne poprel ich účel alebo význam (napr. I. ÚS 115/02, I. ÚS 176/03), pričom v konkrétnych okolnostiach danej veci sa tak podľa názoru ústavného súdu nestalo.

22. Z uvedeného dôvodu podľa názoru ústavného súdu nejestvuje ani príčinná súvislosť medzi označenými právami sťažovateľa a postupom najvyššieho súdu pri rozhodovaní v danej veci, ktorá by umožňovala vysloviť záver o porušení sťažovateľom označených práv. Skutočnosť, že sa sťažovateľ nestotožňuje s právnym názorom

najvyššieho súdu, nemôže viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti uvedeného rozhodnutia.

23. Vzhľadom na už uvedené skutočnosti ústavný súd sťažnosť sťažovateľa v tejto jej časti odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

24. Ústavný súd sa v rámci predbežného prerokovania sťažnosti zaoberal aj tvrdením sťažovateľa o porušení označených práv rozsudkom krajského súdu č. k. 9 Co 7/2011-1035 z 21. júna 2011 a jeho uznesením č. k. 9 Co 76/2011-1142 z 12. januára 2012.

25. Podľa svojej konštantnej judikatúry ústavný súd nemá zásadne oprávnenie preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol alebo nebol náležite zistený skutkový stav a aké právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil (II. ÚS 21/96). Z rozdelenia súdnej moci v ústave medzi ústavný súd a všeobecné súdy totiž vyplýva, že ústavný súd nie je opravnou inštanciou vo veciach patriacich do právomoci všeobecných súdov. Úlohou ústavného súdu nie je zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách.

26. Predmetné rozhodnutia krajského súdu obsahujú podľa názoru ústavného súdu dostatok skutkových a právnych záverov, pričom ústavný súd nezistil, že by jeho výklad a závery boli svojvoľné alebo zjavne neodôvodnené a nevyplývajú z nich ani taká aplikácia príslušných ustanovení všeobecne záväzných právnych predpisov, ktorá by bola popretím ich podstaty a zmyslu. Skutočnosť, že sťažovateľ sa s názorom krajského súdu nestotožňuje, nepostačuje sama osebe na prijatie záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti napadnutého rozhodnutia. Aj stabilná rozhodovacia činnosť ústavného súdu (II. ÚS 4/94, II. ÚS 3/97, I. ÚS 232/08) rešpektuje názor, podľa ktorého nemožno právo na spravodlivé súdne konanie stotožňovať s procesným úspechom, z čoho vyplýva, že všeobecný súd

nemusi rozhodovať v súlade so skutkovým a právnym názorom účastníkov konania vrátane ich dôvodov a námietok.

27. V zmysle svojej judikatúry považuje ústavný súd za protiústavné a arbitrárne tie rozhodnutia, ktorých odôvodnenie je úplne odchylné od veci samej alebo aj extrémne nelogické so zreteľom na preukázané skutkové a právne skutočnosti (IV. ÚS 150/03, I. ÚS 301/06).

28. Pretože namietané rozhodnutia krajského súdu nevykazujú znaky svojvôle a sú dostatočne odôvodnené na základe jeho vlastných myšlienkových postupov a hodnotení, ústavný súd nie je oprávnený ani povinný tieto postupy a hodnotenia nahrádzať (podobne aj I. ÚS 21/98, III. ÚS 209/04) a v tejto situácii nemá dôvod zasiahnuť do právneho názoru krajského súdu.

29. Ústavný súd v tejto súvislosti ešte pripomína, že nie je a ani nemôže byť ďalšou opravnou inštanciou v systéme všeobecného súdnictva.

30. Vzhľadom na už uvedené skutočnosti ústavný súd podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde odmietol sťažnosť sťažovateľa v tejto jej časti ako zjavne neopodstatnenú.

31. Po odmietnutí sťažnosti sťažovateľa ako celku nebol už právny dôvod zaoberať sa jeho ostatnými návrhmi, t. j. návrhom na zrušenie označených rozhodnutí menovaných všeobecných súdov, priznaním mu primeraného finančného zadosťučinenia a náhrady trov konania.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 13. novembra 2013